

nechbaje Istitvých cest, jež úkryt jeho chrání.
Abyste jistě šel i cestou nejistou,
má sestra dala by vám klubko do rukou.

29

Ach ne! V tom směru bych já udělala více,
vedena příkazy své lásky — pomocnic.

Já, princí, věřte mi, bych sama chtěla vést
vás labyrintem tím a jeho spleť cest.

Jak bych se starala o tu tvář nejkrásnější!
Obavy milienky přec klubko nezkonejší.

Kdykoli byste šel zrádnými cestami,
já musela bych jít, můj pane, před vámi.

Faidra, jež v labyrint by s vámi sestoupila,
s vámi by zhynula — anebo zvířezila.

HIPPOLYTOS:

Ó běda! Nevíte, že jeho synem jsem
a že král Thésens je vaším manželem?

FAIDRA:

A z čeho soudíte, že jsem snad zapomněla?

Je něco, čím má čest na chvíli utrpěla?

HIPPOLYTOS:

Ach paní, promiňte. Pln zmatku přiznávám,
že podezření mé byl chvilkový jen klam.

Hanbou se musím rdít, když díváte se na mě
a jdu teď...!

Ukrutný! Slyšel jsi všechno správně

FAIDRA:

Dost jsem ti zjevila, aby v tom nebyl klam.

Nuže, teď tedy víš, co v srdci ukřívám.
Leč nesmiš nmyslit si, když lásku vyznávám ti,

že klid a svědomí ji draze nezaplatí
a že cit bláhový, jenž zmámil hlavu mou,
živil tu náказu radostí zbabělou.

Jsouc smutnou obětí pomstychtivosti bohů,
já větší zášť než ty přec k sobě chovat mohu.

Bozi at svědčí mi. Vždyť dali v nitru mém
osudné vášni vzplát, jež hoř plamenem.

A štěstím ukrutným pak mohli potěšit se,
když srdce zmámili ubohé smrtelnice.

Na dobu vzpomeň si, která už minula.
Útěk mi málo byl, tak jsem tě vyhnala.

30

Hnusná, zlá, nelidská jsem pro tě býti chtěla
a majíc z tebe strach, hněv tvůj jsem probouzela.
Co z marné snahy té jsem, chudák, mohla mít?
Rostla tvá nenávisť, však nemizel můj cit.

Ba, žal tě přizdobil jen novou krásou časem.
V slzách i v horečce po tobě prahnula jsem.

Snadno bys uhod vše jediným pohledem,
kdyby tehdy tvůj zrak se mohl dívat jen.

Co mluvím? Myslíš si, že hrozné vyznání to
nebylo s bolestí a těžce poodkryto?

Přišla jsem prosit tě, o syna bojíc se,
abys jej nechoval, jako mě, v nelásce.

Jak slabá záminka pro tu, jež láskou plane.
Já mluvit musela jen o tobě, můj pane!

Pomsti se, ztrestej mě za lásku nehodnou!
Jako syn hrdiny splň dávnou tužbu svou

a bytost obludnou sprovod rukama svýma.
Vdova po královi miluje jeho syna!

Hleď bytost proradnou odstranit ze svých cest.
Zde moje srdce máš, tam musíš ránu vést.

Čím více touží teď urážky odčinití,
tím prudčeji ruce tvé se v ústrety už řítí.

Bodni! Leč srdce mé když málo hodné jest,
aby za hříchy své tak sladký vzalo trest,

či nechceš-li se snad zlou krví pošpinití,
svůj púčič mi aspoň meč! Sama si vezmu žití!

Rychle!
Co děláte? Viděl to, paní, svět?

Hle, někdo přichází. Rychle se vraťme zpět
a svědkům hanby té se hledme vyhnout tiše.

OINONA:

(Willeke
Gustav Franck)

31